

SENTÈNCIA de 26 de febrer de 2003

Contracte laboral: requisits per a la inclusió del contracte de servei domèstic.- Contracte de servei domèstic i reclamació de la part proporcional de vacances: procedència i prescripció de l'acció per a la seva reclamació.- Analogia

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- El dia 1 de juny de 1995, la Sra. Maria G.P. fou contractada pel matrimoni V.-E. per tal de realitzar tasques de neteja en el seu domicili. En data 15 de novembre del 2001, la Sra. Mercè E.G. va comunicar a la Sra. Maria G.P. que no calia que tornés a treballar.

II.- La Sra. Maria G.P. va presentar aleshores davant de l'Honorable Batllia, demanda contra la Sra. Mercè E.G. en reclamació de la quantitat de 105.600 PTA en concepte de preavis, de 113.656 PTA en concepte d'indemnització per acomiadament injustificat i fet de forma indeguda, i de 48.693 PTA en concepte de vacances.

III.- Per sentència de data 21 de juny del 2002, l'Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles, va desestimar en tots els seus termes, la demanda de la Sra. Maria G.P., sense establir especial condemna en costes processals.

IV.- Contra aquesta resolució, la Sra. Maria G.P. ha interposat recurs d'apel·lació.

V.- La part que recorre manifesta: que la relació existent entre les parts és una relació laboral i que els treballadors que formen part del servei domèstic han de gaudir de les mateixes garanties i drets que els altres treballadors; que és el que considera la jurisprudència; que el dret a vacances és un dret irrenunciable previst en l'article 29 de la Constitució; que l'acció relativa als drets a vacances corresponent a l'any 1999 no ha prescrit,

perquè el dret a vacances es devenga per anys vençuts i doncs la prescripció va començar a córrer al mes de juny del 2000.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jean Louis Vuillemin.

FONAMENTS DE DRET

I.- No es pot controvertir que la relació existent entre les parts és una relació laboral. No obstant això, no queda regulada la mateixa, per les disposicions del Decret de data 15 de gener de 1974, sobre el contracte de treball, que estipula en el seu article 1-b: que s'exclouen de la regulació del contracte de treball, els serveis de tipus amistós, familiar, i el servei domèstic, que es regiran pels usos i costums d'aplicació.

II.- És cert que a vegades, la feina prestada per una servidora domèstica pot ser equiparada a qualsevol altre treball i es equitable que en aquestos casos el treballador pugui gaudir, per analogia, de tots els drets laborals garantits pel Decret sobre el contracte de treball, i així ho considera la jurisprudència. Nogensmenys, per que aquesta analogia pugui aplicar-se és imprescindible que les condicions i circumstàncies d'ambdues feines, la domèstica i la genèrica, siguin similars; és a dir que els serveis domèstics realitzats constitueixin la feina principal desenvolupada pel treballador, pel compte d'un únic empleador, amb un sou mensual suficient per no prestar d'altres serveis de la mateixa importància, i que la duració de la feina sigui aproximativament la mateixa que la duració legal prevista pel Reglament laboral, de 40 hores per setmana.

IV.- En el cas d'autes, aquestes condicions no són complides, ja que la feina prestada per la Sra. Maria G.P., al servei de la Sra. Mercè E.G., només era de 4 hores per setmana, amb un salari mensual de 17.600 PTA al mes i doncs insuficient per constituir el salari principal de la treballadora. En aquestes circumstàncies quin sentit pot tenir un preavis autoritzant el treballador acomiadat a absentar-se del treball dues hores diàries per buscar-se una nova col·locació, com ho declara l'article 8 del Decret sobre el contracte de treball, en quant la Sra. Maria G.P. no realitzava aquelles dues hores cada dia al servei de la seva empleadora.

V.- En conseqüència, les condicions en les quals la Sra. Maria G.P. prestava els seus serveis a la Sra.

Mercè E.G. no poden comparar-se amb les condicions laborals generalment pactades en el marc d'un contracte de treball genèric i per tant la teoria de l'analogia no pot aplicar-se en el cas d'autes, el que imposa de desestimar la demanda de la Sra. Maria G.P. en concepte de preavis i indemnització per acomiadament il·legal.

VI.- Pel que fa a la reclamació relativa a les vacances; s'ha de posar de manifest que si el Decret sobre el contracte de treball no regula la relació de referència entre les parts, al contrari, si que el Reglament Laboral ha d'aplicar-se, ja que el mateix afecta totes les relacions laborals entre empresaris i assalariats amb domicili i residència a Andorra, així com queda expressat en el seu article 1. L'article 39 del mateix text estipula que tot assalariat que porti més de 3 mesos en una mateixa empresa té dret a gaudir d'unes vacances anuals remunerades.

VII.- En la seva confessió en judici de proves la Sra. Mercè E.G. va reconèixer que no havia pagat les vacances a la Sra. Maria G.P. perquè no s'havia convingut que es satisfarien. El dret que té tot treballador de gaudir de vacances remunerades, és una obligació legal establerta per les disposicions més amunt esmentades i l'empleador no se'n pot exonerar al motiu que les vacances no foren expressament convingudes entre les parts; per conseqüent la Sra. Mercè E.G. ha de satisfer a la part agent la quantitat corresponent a la part proporcional de vacances que li pertoca.

VIII.- Ara bé les disposicions del Decret sobre el contracte de treball, de caràcter genèric, que són aplicables quan no existeixen usos i costums en matèria de procediment, limiten la prescripció de les accions en reclamacions d'havers laborals, als 3 anys. Les vacances s'han de pagar cada any i és doncs al final d'any que l'acció del treballador per reclamar el pagament de les vacances no satisfetes comença a prescriure. La demanda de la Sra. Maria G.P. va ser presentada a la Batllia, el dia 25 de gener del 2002, per tant la reclamació respecte als anys 1999, 2000 i 2001, fou interposada menys de 3 anys a comptar de la data a la qual el termini de prescripció va començar de córrer, que en aquell cas concret fou el 31 de desembre de 1999. Per tant s'ha d'estimar la demanda de l'actora per aquest concepte i condemnar la part recorreguda a pagar a la Sra. Maria G.P., la quantitat de 48.693 PTA a títol de la part proporcional de vacances.

IX.- En matèria laboral és costum, encara que la demanda del treballador sigui estimada parcialment, de posar les costes judicials a càrrec de l'empresari.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Estimar en part el recurs de la Sra. Maria G.P.; reformar la sentència de l'Honorable Tribunal Unipersonal de Batlles de data 21 de juny del 2002, en el sentit: de **condemnar** la Sra. Mercè E.G. a pagar a la Sra. Maria G.P., la quantitat en euros, corresponent a la suma de 48.693 PTA, en concepte de vacances anyals no satisfetes, amb els interessos legals a comptar de la contesta a la demanda; **confirmar** per la resta la sentència recorreguda; **condemnar** la Sra. Mercè E.G. al pagament de les costes processals de segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-